

איכפת לי! — עניתי לי בלהט. איכפת לי לצעוק את האמת!!! נו, אז נכון שזה חשוב שתראייני? חשוב שיגעוני!!! חשוב שיגעוני!!! או יאללה! את מתראיינת? לא.

וככה הגעתי לכתוב את העסק הזה.

נתחיל מזה, שכל הסיפור של נשים וגברים זה טרגדיה אחת גדולה. זו לביי-שתתפקידים שרירותית ולא-מצויאות. כשהנוקשות לגבי התיפקוד הקיומי חוגגת בכל מיגורי החיים, רק טיבעי הוא שה-עסק יתבטא גם בשטח המין.

הנשים הן לא כאלה חלשות. והגברים הם לא כאלה חזקים. וזה בעצם שורש המהתלה העצובה של התרבות שלנו, ש-יצרה סטריאוטיפים אלה. סטריאוטיפים מיניים אלה נוצרו להדגשת המיניות, כדי להגביר את הויקה המינית. אבל הם ב-עצם הכי מחבלים בתוכן זיקה מינית זו.

זיקה מינית מובילה לקשר מיני. קשר מיני הוא קומוניקציה. קומוניקציה בכל תחום שהוא משתבשת כשהיא על בסיס לא-אימיתי, ושותפיה מציגים פוות. אז איך שבסכס זה יהיה אחרת? זאת הצגה מראש. תיקשורת על בסיס מחורבן!

מצד שני, מי זה האמין שיעז להסיר תובע עירום ללא המסכה, שכביכול תורמכת לו את כל האישיות? רובנו הרי עוד צריכים לגדול. ואו, כשאנחנו די גדולים ודי חזקים כדי להיות אנו עצמנו, סוגי רים לנו את המסך. מה לעשות, שאת ה-חיים אנחנו תמיד מבינים מהסוף להת-חלה, אבל מוכרחים לחיות אותם מההת-חלה לסוף?

אני שומעת את כל הפמיניסטיות, ש-שופכות קיתונות של רותחין על הגברים הלא-רגישים, שבגלל חוסר רגישותם לנ-שים אין לנשים אורגזמה — ואני מת-רגזת באמת. חוסר רגישותם! הם רגישים, ושבריים, וחזקים, וכל קשת הרגשות ה-נלוות! אבל הנשים בחייהם, החל באם וכלה באשה — נתונות להם נעלים של "קשוח", והם חייבים לנעול אותן.

איזה אידיולוגיה צרופה! איזו גישה מופעית לנושא! הם הרי קורבנות של שיטה, לא פחות מה-נשים! הסיפור הוא בזאת, שמוי-לם שפר עליהם להיפצע באופן פחות אנוש מהנשים כמילחמה ה-זו, במחדל הנורא, שקוראים לו "חינוך מיני"!

לכעוס על הגברים בהקשר הזה, זה כמו לכעוס על חבר שנפגע פחות ממך בקרב, ולהטיל עליו את אשמת רגליך הקטועות. הוא אשם? התותח שקטע לך אותן אשם!

האמהות אשמות

רשו לי למקד לכם את המישקפת אל הגורם האימיתי המטרס נשים. ה-גורם להם את מום אייחולת — על דרגותיה השונות — להתבטא מינית. ללא מעצורים. אלה הן האמהות.

מריילין פרנק, בספירה חדר נשים, כתי-בה מונולוג מועז-לכאורה בצידקתה, על כן שתמיד מאשימים את האמהות. אני מצטערת. אני לא סבורה שתמיד הן אשמות בכל. אבל בעיני הוזה, הן כן בהחלט.

בחפץ-לב הייתי אומרת שלגורם המס-רס קוראים "אבות" (וזה גם לא יהיה כל-כך לא מדוייק). אלא שבמציאות ה-יתר-שכיחה, האמהות הן המופקדות על החינוך היומיומי של הטיפ, ועל כן הן הנושאות באחריות.

אף אם אחת לא קמה בבוקר, ומחליטה לטרס את בתה. או לא! אבל בעצם הוויי-תן, המטרס בידו אמהותיהן שלהן, הן מהוות מקור נורא וקטלני להזדהות. וזה כולל גם את האמהות המאמצות את כל הסלנג וההתנהגות המינית ה"חופשית" המיקצועית. מסתבר שההזדהות המינית של הבת היא עם הרובד היותר עמוק של האם. קישקושים ומאגנירות, חופי-

שיים" מוחצנים, שאין מאחריהם רקע ריגשי אמיתי, אינם נקלטים בקסטה. ה-אמת העמוקה של מוח האם נקלטת באמת העמוקה של מוח הבת, וכל מה שבאמצע, כל מה שהוא זיוף, פשוט נופל. המיניות העמוקה של הילדה, תהיה הפוטורקופי של מיניות האם. אמה הרוצה להציל את מיניות ילדה, צריכה פשוט לטפל בנו של עצמה, עם עזרה מיקצועית.

ואם בשלב זה אני שומעת קול ציון — כן, אבל מי סרס את האמהות? — אזי אשאל בתגובה: איך זה שאלפי שנות חינוך נשי של ילדים, בשנים הכי פלאס-טיות וקובעות שלהם, כשהחומר היה ועו-דנו כל-כך ביד הילצר, הובילו בכל זאת לכך שהעולם מלא "גברים שוביניסטיים"? מי לא לימד אותם לא להיות כאלה?

זו עובדה שלא מלמדים את הילדים, זכרים כנקבות, שום סכס. המיתוס של טוהר ותום הילדים חייב להישמר באי-וולת, גם אם חיי הילד, כבוגר, יידפקן בשל כך. (שימו לב: "טוהר" מאיזה נור-שא? איזה נושא הוא כה "מוזהם" שה-עדרו גורם טוהר?) לא מלמדים את ה-ילדים שום סכס, בהבדל פועט ומשמעותי אחד: שהאם, בעצם הווייתה המטרסת, היא המטרסת את הבת, ואילו את הבן היא מניחה לנפשו. וזו עובדה ישנה מאוד, שניזקי איייהתערבות בעסק הזה פחותים עשרות מונים מיזקי ההתערבות וההכ-וונה ה"נאותים".

המוסר הכפול המתועב מתחיל בגיל אפס, באלפי מסרים ללא דיבור, לבנים

תה המידה לשני המינים. בארצות-הברית יש ספרות מועדתי-היטב, עם סטטיסטי-קות והכל, על האידישע מאמע, המתעק-שת להחיל את חוקי-הטהרה-המיני המז-עזעים לא רק על בנותיה, כי אם גם על בניה.

רוב הסוטים והאימפוטנטים והגכים הר-נפשיים, המאכלסים את מרפאות הפסיכיא-טרים, הם הבנים היהודיים האלה של הנ-שים היהודיות האלה. וזה אכן מועז. מה תאמרו אם תבינו, שאת הנכות הו, שהיא כל כך חמורה בהקשר לזכרים, גרמו אמהות לילדיהן הנקבות כימעט בכל הדתות, כימעט בכל העולם, כימעט בכל הזמנים? ולא מתוך כוונה רעה חלילה. פשוט ב-שום אשה לא קם הכוח לנתק את השל-שלת באופן רציונאלי. "ככה זה" היו אומ-רות, ומשדרות לבת שעליה להיות "נקיה". כאילו אז אף אחד אינו מלמד תינוקות את עובדות-החיים. כמו שמלמדים אותם לאכול ולעשות צרכים טיבעיות. ומגיע היום, שהם לומדים זאת באופן אינסטינק-טיבי, לבדם.

אם אכן חוסר חינוך מיני הוא רע — הוא באמת! — גם הגברים היו צריכים להיות לאנשים לא אורגזמיים. ואם כן אורגזמיים, אז לא בדרך של מיסגל, אלא של אוננות, כמו רוב הנשים. והעובדה היא שזה לא כך. גברים מורמים באמצע (סוף?) אקט של חדירה לנרתיק רוב הנשים (להוציא שלוששים אחוז של ניצור-לות) לא.

אני לא מקבלת את הטיעון שנשים הן

שנות ספוג'ה, היא תוכל להשקיף על הר-עם, כשבליבה החושתי-הישג ממולה הטוב. אמרתי שלנערה אין אף פעם אחת "כאב-ביצים בריא שכוה שיכשיל אותה", אבל זה לא מדוייק. נהר שחוסמים את אפיקו, מוצא פשוט ערוץ אחר לזרימתו. אני לא בטוחה שכל התקפי הבכי, הועם וההיסטריה הכה-מובנים-מאליהם אצל הר-נערה המתבגרת אינם, "כאב-ביצים" ה-מהולל, שנאלץ להתבטא במישור הרסני, הפועע את הנפש, אך את המניות החבר-ריתיות של בעלתן אין הוא מסכן. זה בסדר, שתשתגע קצת הנערה. הפסיכולו-גים ממליצים להתייחס לתופעה בסלחנות. זה "טיבעי" (1).

היות ונוקקתי לביטוי "כאב-ביצים", בהקשר כה נשי, אני חושבת שזאת ההז-דמנות הבלתי-חוזרת לתת סטירת-מות לכל הטמבלים המחממים כיסאות מוסמ-כים, והמתעקשים שיש לנשים "קינאת-פין".

אין דבר כזה — "קינאת פין"!

יש ויש דבר שהוא קינאה במעמדו ה-חברתי, ככוח ובסטאטוס של בעל-הפין.

בחברה שבה זכר ונקבה ברואים באו-תו צלם, באותו פוטנציאל, אבל בעל-הפניס מתוכנת חברתית לשליטה, אך טיבעי הוא שהפניס שלו, (שהוא תמצית סמל-השוני מהנקבות) יהווה נושא לקינ-אה. אבל לא כגוש בשר עודף וחשוב בפני עצמו (עם כל הכבוד! עם כל הכ-בוד!) אלא כסימבול של חיים, "טובים" יותר, רק טיפש לא ירצה גם הוא חיים משופרים. מוכיחים זאת מחקרים, שפור-סמו בירחון "סיקולוגי" טודיי: במשך עשר-רות שנים נאספו נתונים מכל רחבי-הבל-ק"ינאת-הפניס" שכיחה ביותר בתרבויות שבהן סטאטוס הנשים נמוך ביותר. בתר-בויות שבהן הסטאטוס החברתי של הנ-שים גבוה יותר, היא קטנה בהרבה. זהו נתון המצביע על מגמה.

אל תחני לו!

כל נחזור לבעייה של האורגזמה הנשית. כל תכלית החינוך של ה-ילדה-נערה, כדי לצוד את בן-הזוג שלה, מבוססת על ה"לא", האקטיביות המות-רת היא פאסיבית לחלוטין. לא תתני לו, לא תעשי איתו, לא תגיד לו, כי בכך "תחשפי" את עצמך, הפגיעה, העי-דינה, "הנשית".

אין זאת פאסיביות לשמה. אילו היה מישהו קולט כמה אנרגיה אקטיבית על הנערה להשקיע כד לקיים פאסיביות מותנית ובלתי-טיבעית זו, הוא היה מת-הלחל, לא, ולא, ולא!

וכזוה קורה, והטאקטיקה המחורבנת מצליחה, וחייהמין מתחילים. יש קצר, כי את האלוהה האולימפית בציד לימד כל הזמן איך לא להרגיש, איך לנעול יצרים, "מכשילים". ופיתאום, באמצע ה-מישחק, משנים את החוקים. זה לא פיר! זה היה נורא מצחק, אלמלא היתה זו מציאות!

בחברה שבה אלה היו כלליה-המישחק, הרוחה האישיה והולחם של הנקבה ה-תלויים בסטאטוס החברתי שהיא השיגה באמצעות הבעל (שמצידיה היה בוחר בה לפי גובה מניוניה, שהושגו — דיברנו איך). בחברה כזו, רצח והתנקה שישי-תיים של כושר-הביטוי המיני של הבת היו המחיר שכל אם היתה צריכה ל-לם, כדי להבטיח לבתה את מקומה ה-אופטימלי בחיים. כל הנשים האוסטרליות האלה הן דור-מידבר שכוה. בנות של אמהות במילכוד, תוצר של מצב חברתי מסולף, המשתנה — אבל לאט מדי, ארי-לי האמהות באמת אינן אשמות בסי-רס בנותיהן. אבל הן בהחלט אשמות בפשע איייהמועדות. הן בהחלט אשמות בפשע אייניתוק השלשלת באופן רציונלי.

אני אומרת על "נשים אוסטרליות" כאלה שהן דור מידבר, ולא בכדי, הן כבר די משוחררות כדי לרצות להיות ולקבל אורגזמה, אבל אינן די מסוגלות להרשות לעצמן בתוך המוח לקבל אותה בומן של חדירה. הרי כל זמן הילדות תיכנתו אותן במסר לא לתת



בניאדם אחרים. הן בניאדם שהותנו באופן שונה.

אלוהים ברא ויצר את האישה במיבנה שכוה, שהתענוג על ההפריה יקרה בזמן ההפריה, אחרת לא היה לאשה דגדגן. אני לא מתארת לי את שחר ההיסטוריה האנושית כסצינה שבה האדם הקדמון עו-שה מנייברות באופן מדעי לקליטורים, כדי שהאשה תסכים. אני גם סבורה ש-אבר-האורגזמה הנשית מצוי בהחלט במי-קום הנכון, וגם אסביר בהמשך למת, ואיך בדיוק. אבל נלך לפי הסדר.

האורגזמה הנשית, שאינה קו-רית בדרך טיבעית של מישגל, גו-רדה נרתיק מוקדם מאוד. ממש בי-גיל הרך. כשהבנות מקבלות את המסר "מוטה — יוק!"

את אבר-המין הנשי יש לשמור בנפ-טלין, מכיון שהשימוש החופשי בו מ-ריד לאשה מניות חברתיות. וזו בעייה, כי יצר — יצר, או מלמדים את הילדה, באלפי מסרים ללא-מילים, לנתק את אבר-המין שלה מהמות. יוצא מזה שלילדה ול-י נערה אין אף פעם אחת, "כאב-ביצים" בריא כנה, שיכשיל אותה, והיא פנוייה לגמרי להתרכז במשימה החשובה של שמירת מניוניה הגבוהה, שיביאו לה את האבר המצליחן כחבר או כבעל. מעל גבה, ב"פאסיביות" מתסכלת של אלפי

מותר, לבנות אסור. גבר, כמה יותר נא-ייאק — ככה יותר ג'בר. אשה, כמה יותר שוכבת — ככה יותר "סחורה משומשת", שלא לומר זנונית. וזהו. לעובדה זו התי-כוונתי כשאמרתי שמולם שפר עליהם להיפצע באופן פחות-אנוש מהנשים, ב-מילחמה הו, במחדל הנורא, שקוראים לו חינוך מיני.

כלדי המוסר חייבים להיות תקי-פים לגבי זכרים ונקבות כאחד, לא רק כמיגורי אובלוסיה זערי-ריום, החיים "בראש אחר", אלא כנורמה חברתית. וכנורמה חברי-תית — זה עדיין לא קיים.

גם לא שמעתי על שום אם שלקחה את בתה המתבגרת לזונה (נו"ן סגולה) ל-מוד את עובדות-החיים, כמו שאב עוד מתפרע, לעיתים, ולוקח את בנו. אבל אלה החיים, כשהנשים עצמן באמת יחשבו אחרת, הכל יהיה אחרת.

איך זה מתחיל?

איפה היינו? כן, היינו בעניין של חוסר החינוך המיני, שלא ניתן באו-